

## Č. 8092.

**Školství: \* Rodiče dítěte, jehož národnost je židovská, nejsou omezeni ve volbě obecné školy pro dítěto to ustanovením odst. 2. § 20 mor. zem. zák. č. 4 z r. 1906.**

(Nález ze dne 7. září 1929 č. 16.046.)

**Věc:** Městský školní výbor pro německé školy v Brně (vrch. mag. rada Dr. Felix Lupprich) proti ministerstvu školství a národní osvěty o vyloučení dítěte z české školy.

**Výrok:** Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

**Důvody:** Předsednictví zšr-y v Brně rozhodlo výnosem z 31. března 1927 takto: Měst. škol. výbor pro něm. školy v Brně podal návrh na vyloučení dítěte Františka F. ze školy české a jeho příkázání příslušné škole německé. Provedeným řízením bylo zjištěno: Otec dítěte při protokolárním výslechu u měst. škol. výboru udal, že jest národnosti židovské, již náleží také jeho manželka a jeho rodiče. Má šest sourozenců, s nimiž se stýká v jazyku německém. Mateřským jazykem dítěte jest jazyk český, vedle toho je dítěto vychováváno též v jazyku něm. a obě tyto řeči dobře ovládá. V rodině používá se jazyka českého a německého, více však českého. Otec je členem spolku obchodních cestujících »Jüdisches Heim« a spolku »Unterstützungsverein jüdischer Hochschüler«. Rodina dochází do českého i německého divadla, čte české i něm. knihy. Správnost těchto výpovědí potvrdila matka dítěte. Z doznání otce, potvrzeného výpovědí jeho manželky, dospěla zšr k přesvědčení, že rodiče dítěte jsou národnosti židovské, v níž je sleduje reklamované dítěto. Poněvadž však něm. obecná škola národnosti tohoto dítěte neodpovídá, nemůže zšr vyhověti žádosti za jeho vyloučení ze školy české a příkázání škole německé, neboť opatření takové nemá opory v ustanovení § 20 zák. z 27. listopadu 1905 č. 4 z. zák. mor. ex 1906. — — —

Rekurs měst. škol. výboru byl nař. rozhodnutím zamítnut z důvodu rozhodnutí zšr-y.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost namítá, že se příslušnost dítěte do národní školy co do jazyka vyučovacího nemůže po právu řídití příslušností dítěte k židovskému kmeni; proto lze jen zkoumati, zdali dítě přísluší k něm. či českému společenství jazykovému i kulturnímu; stížnost pak z určitých znaků dovozuje, že mezi těmito dvěma eventualitami mohlo s oporou ve spisech býti usouzeno jedině, že dítě přínáleží k jazykovému společenství německému. Za tohoto stavu mělo prý býti vyloučeno z docházky do školy s českým jazykem vyučovacím. — — —

Stížnost nepopírá a také jest projevem konstantní judikatury nss-u, že pro školní dítě na Mor. jest povinnou národní školou ona škola, která vyučovacím jazykem odpovídá národnosti dítěte, t. j. příslušnosti jeho k určitému kmeni. Že by tu mohla býti směrodatnou jen taková národnost dítěte, jejíž jazyk jakožto vnější její výraz požívá ve smyslu mírových smluv ochrany jazyka menšinového, pro to není právního podkladu. Ostatně příslušnost ethnická, již nelze, jak obecně

známo, upíratí kmeni židovskému, nepřestává býti takovou příslušností již tím, že si židé převážnou většinou nezachovali osobitého jazyka národního. S tímto nazíráním souhlasí i předpis 2. odstavce § 8 poučení a návodu pro sčítání lidu (vl. nař. č. 592/20), podle něhož mohli židé přiznati při sčítání lidu židovskou národnost. Zdalí a do jaké míry určitý zlomek obyvatelstva může učiniti nárok na menšin. práva jazyková, jest otázkou jinou, kterou v tomto sporu řešiti netřeba (srov. nález Boh. A 4297/25). Stížnost tedy neprávem namítá, že příslušnost k židovskému kmeni nemůže representovati národnost, která jest směrodatnou při používání předpisu § 20 zák. č. 4 mor. z. z. ex 1906, a sluší tudíž vycházeti z opačného právního názoru, t. j. že zjištěná židovská národnost jest národností uvedeného významu. Že by pak objektivní znaky, na jejichž základě úřad dospěl při svém skutkovém hodnocení k zjištění židovské národnosti nezl. Františka F., neopravňovaly k tomu závěru, stížnost vůbec nenamítá. Stížnost totiž staví se za mylný právní názor, že židovská národnost pro aplikaci cit. § 20 neexistuje a jen za tohoto předpokladu dovozuje, že pak by odpovídal spisům skutkovým závěr, že dítě sluší čítati k národnosti německé. Když tedy skutkové zjištění židovské národnosti stranou není vůbec potíráno s hlediska druhého odstavce § 6 zák. o ss, musí nss podle prvního odstavce tohoto položití je za základ a jest pak zřejmo, že úřad, ježto tím něm. národnost dítěte je vyloučena, právem odmítl, přikázati dítě podle cit. § 20 národní škole s něm. jazykem vyučovacím.

#### č. 8093.

**Policejní věci: \* Ustanovení § 17 zbrojního patentu z 24. října 1852 č. 223 ř. z. nezakládá právního nároku na vydání zbrojního pasu pro osoby, ve smyslu tohoto předpisu nezávadné.**

(Nález ze dne 7. září 1929 č. 16.053.)

**Prejudikatura:** opačně Boh. A. 2306/23, 6820/27.

**Věc:** Josef R. v N. proti ministerstvu vnitra o zbrojní pas.

**Výrok:** Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

**Důvody:** Osp v K. nevyhověla výměrem z 6. září 1924 žádosti st-le za vydání zbrojního pasu na revolver s odůvodněním, že v jeho osobě nejsou vzhledem k neprokázané nutnosti nositi zbraň, jakož i se zřetelem na bezpečnostní poměry v okrese splněny náležitosti vyžadované v § 17 zbrojního patentu z 24. října 1852 č. 223 ř. z. Zsp rozhodnutím ze 4. listopadu 1924 nevyhověla odvolání podanému proti uvedenému výměru poukávavši na jeho důvody a žal. úřad zamítl rozhodnutím dalším odvolání st-le, setrvav na důvodech, o něž opřely svá rozhodnutí I. a II. stolice.

Stížnost podaná na toto rozhodnutí stojí na stanovisku, že úřad poukazem na § 17 zbroj. pat. odpírá st-li vlastnost osoby nezávadné bez udání důvodů, které by svědčily proti jeho nezávadnosti. Žal. úřad hájí naproti tomu v odv. spise názor, že »přesným zákazem § 17 zbroj. pat. jsou úřady vázány toliko ve smyslu negativním«, že však »i když uchazeč o pas je zcela nezávadný, může, ale nemusí mu úřad, mající tu právo